

ud og offre den Plads, som dette tager, sjøndt det kan gribe dybt ind i Indretningen af mange Beboelsesrum, f. Ex. at det kan pålægge et Værelse, og i en Stald ikke alene kan tage Plads bort for et Kreatur, men hvor der er Vandledning, kan nødsage til at overskære denne paa en meget vanskelig og tilbøds befogetlig Maade, idet man kan blive nødt til at lægge Vandledningen under Jorden paa det Sted, hvor man skal anbringe Døren; men dertil kommer for Mange en langt større Ulempe. Mange — og dertil hører jeg — have bygget deres Eiendomme saaledes, at de netop ikke ville have disse Bagdøre, som det ærede Medlem talte om, men helst ville vide, hvem de have i Gaarden, og hvem der gaar ind og ud, saa at man kan kontrollere det; man holder ikke meget af disse Smug- og Bagdøre. I altsald gjælder dette om Mange, og alene den Omstændighed vil gjøre dette Endringsforslag uantageligt for mig og jeg tror for Mange. Efter saaledes at han paavist, at der er en meget stor Forskjellighed mellem alle tre Affattelser af denne Paragraf, at der altsaa er en vis Berettigelse for os til at give det høie Thing Leilighed til at vælge mellem disse forskellige Opsættelser, skal jeg gaa over til med nogle saa Ord at angive Betydningen af hele dette Spørgsmaal. Jeg kan spare mig at komme dybt ind paa det væsentligste af Spørgsmaalet, idet jeg allerede har berørt dette, nemlig Befogetningen. Naar blot en underordnet Bestemmelse i Paragrafen har kunnet karakteriseres af et æret Medlem, som værende værre end en Indkomstskat i en Række af Aar, af det ærede Udvalg som medførende en Befogetning af flere Millioner for Landbefogetningen, af et æret, særlig sagkyndigt Medlem som medførende en Befogetning af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., lavt regnet alene for en Klasse af Landbygninger, ville ærede Medlemmer let kunne skjønne, hvilket Omfang det kan have, at alle Landbygninger skulle tækes paa den Maade, her er foreskrevet. De Millioner, hvorom der her er Tale, gjælder kun en Dør i 5—6 Aars Brede paa en Bygning, og det kun paa Bygninger, der ere bestemte til Opholdssteder for Menneſter og Dyr. Jeg kan derfor rolig lade dette store Spørgsmaal ligge og gaa over til andre Sider af Spørgsmaalet, og da maa jeg særlig spørge: Er der da ikke andre Ulemper end Dyrheden forbundet dermed? Og jeg maa da svare: So viselig er der. Der er blandt Andet den, som er fremhævet af min ærede Kollega ved Eiden af om de uøvede Lækkemænd. Jeg vil kalde det en af de allerminde. Endnu værre er Ulemper med de uøvede Medhjælperer; thi det er nemlig en bekendt Sag, at Lækkemændene, der ligge uden paa Huset og egentlig ere de, som ordne Taget og gjøre Hovedarbejdet, maa have Medhjælperer, der indvending træffe Bindemidlet til sig og fastgjøre det der. Disse Medhjælperer tager man af Lyndet rundt omkring, og det vil

være en uendelig Tid, inden de blive øvede, hvorimod Lækkemændene snart faae Øvelse, naar de, efterat de have prøvet en eller to Gange, beskæftige sig stadig dermed. Det Andet er værre. Sjælden deraf er, som det blev udbrillet af det ærede Medlem, at man risikerer, at Arbejdet bliver meget slet gjort, og i saa Tilfælde vil det ikke have den tilfagtede Virkning, at forhindre Tagets Nedstriden i Ildbrandsstilfælde, og det vil tillige have en anden meget ubehagelig Virkning for Landboerne, nemlig at Taget ikke vil kunne modstaa Stormens Magt. Det er en Faktor, som jeg ialtsald er meget tilbødselig til stærkt at regne med, da jeg bor paa Vestkysten, hvor vi som bekendt meget ofte ere udsatte for stærke Storme, og hvor vi kun have meget lidt Lø i de stovløse Egne. Jeg tror, det vil være en Ulempe af en meget væsentlig Art; det er tilmed et Spørgsmaal, om selv en øvet Arbejder kan benytte et saadant Bindemiddel paa en saadan Maade, at Taget kan ligge virkelig fast for Stormen. Det har ialtsald været min ærede Medforslagsstillers og min Mening, idet vi gaa ind paa at binde over Døre og Poste med dette Bindemiddel, at vi tillige skal binde paa den gamle sædvanlige Maade med Simer, altsaa binde dobbelt, paa een Maade mod Stormen og paa den anden Maade mod Nedfalden i Ildbrandsstilfælde. Det vil vist være meget vanskeligt at fastbinde Taget tilstrækkelig stærkt med saa tynd Sentraad som Nr. 20. Der er mange Slags Lækkemateriale, som ere ganske overordentlige skjøre, navnlig af de bedste Sorter; jeg regner dertil Rør, navnlig det saakaldte Istag, Rør, som ere hjerpebe paa Tsen i fuldmoden Tilstand. Det er det holdbareste Materiale, man har, men er tillige meget skjørt. Det er saa holdbart, at man i Reglen anvender det to Gange. Man tager det forsigtig af og lægger det paa igjen, men derved bliver det endnu skjørere; undertiden lægger man det paa tredie Gang. Naar det skal fastbindes med saa tynd Traad som Nr. 20, saa tvivler jeg meget om, at det vil kunne holde — det vil skjøres over — og binder man ikke saa stærkt, at Taget lider Støde, saa frygter jeg for, at det flyver bort i Storm. Der er imidlertid endnu et Hensyn at tage, jeg har ikke hørt det nævne af Nogen; man kan jo tillægge det mere eller mindre Vægt, jeg tillægger det ikke saa ringe Vægt. Den Mæsse Millioner Aars Simer, der aarlig bruges her i Landet til Lækning, hvorledes fremkommer den? Paa to Maader, tilbøds gennem Husflid, idet navnlig hos Bønderne om Aftenen de unge Karle beskæftige sig med Simsoning; det er en god og nyttig Beskæftigelse, anderledes nyttig end den, at de øve Eiden hen paa en Bænk eller spille Kort eller søtte omkring til Dandssegilber eller tilbringe Eiden i Smugtroer. Det er en Husflid, som jeg nødsig vilde se affattet. Men endnu værre vilde Affattelsen være derved, at man jo ogsaa faar